

Minik Hatalar Müzesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Minik Hatalar Müzesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Noah çatlamış bir yanardağ maketi tutarak okulun basamaklarında oturuyordu. Karbonat çok fazla köpürmüş ve kâğıt hamurundan dağ yapış yapış bir yığına dönüşmüştü. Öğretmeni çalışan bir yanardağ istemişti ama şimdi üzgün bir çamur birikintisi gibi görünüyordu. Noah iç çekerken çilleri sıcak kahverengi teninde belirginleşti. Kendini bütün okulun en büyük hatası gibi hissediyordu.

Noah kaldırım boyunca bir çakıl taşı tekmeledi, kırmızı spor ayakkabıları kaldırımı sıyırdı. Roket yamalı sarı kapüşonlusu omuzlarında ağır hissettiriyordu. Sonra daha önce hiç görmediği dar bir ara sokak fark etti. Sokağın sonunda küçük bir tabela parlıyordu: 'Minik Hatalar Müzesi — Herkes Hoş Geldiniz.' Meraklanan Noah gıcırdayan kapıyı iterek açtı.

İçeride müze tuhaf ve harika şeylerle doluydu. Duvara yaslanmış eğri bir bisiklet, kaide üzerinde yamuk bir pasta vardı. Dostça bir ses, 'Hoş geldin! Ben bakıcı Bayan Penn,' dedi. Üzerinde uyumsuz düğmeleri olan uzun turkuaz bir hırka ve yuvarlak gözlükler vardı. Gülümserken gümüş topuzu sallandı. 'Buradaki her hata harika bir şeye yol açtı,' dedi.

Bayan Penn eğri bisikleti işaret etti. 'Biri hızlı bir bisiklet yapmaya çalışmış ve tekerlekleri eşit olmayan hale getirmiş,' diye açıkladı. 'Bu sallantı onlara bebeklerin bayıldığı sallanan bir oyuncak fikrini vermiş.' Noah'ın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. Bir hatanın işe yarayabileceğini hiç düşünmemişti. 'Gerçekten mi?' diye sordu. Bayan Penn başını salladı, gülümseme çizgileri kırıştı.

Sonra yamuk pastanın önünde durdular. 'Bir fırıncı tarifi düşürmüş ve malzemeleri karıştırmış,' dedi Bayan Penn. 'Pasta komik ama çok lezzetli çıkmış. Şimdi buna Flop Kek deniyor ve ünlü bir tatlı.' Noah kıkırdadı. Kendi yanardağ fiyaskosu artık o kadar da kötü görünmüyordu. 'Yani hatalar lezzetli olabilir mi?' diye sordu. 'Bazen!' dedi Bayan Penn gözleri parlayarak.

Minik bir yaratık bir vitrinin arkasından fırlayıp geldi. Nane yeşili ve tüylüydü, kocaman kehribar gözleri ve uzun sarkık kulakları vardı. 'Bu Pip,' dedi Bayan Penn. Pip kırmızı bir atkı ve küçük pirinç bir isimlik takıyordu. Neşeyle cıvıladı ve havada bir takla attı. 'Pip müzeyi düzenli tutmama yardım eder,' dedi Bayan Penn. 'Biraz sakardır ama çok sadıktır.'

Pip bir rafa kondu ve yanlışlıkla bir cam vitrini devirdi. İçinde ataç ve ipten yapılmış narin bir köprü maketi vardı. Parçalara ayrıldı. Pip'in kulakları düştü. 'Olamaz!' diye ciyakladı. Bayan Penn iç çekti. 'Bu en popüler sergimizdi. Onsuz müze kapanmak zorunda kalabilir.' Noah'ın içi sızladı. Pip'in ne hissettiğini biliyordu.

Noah kırık köprüye baktı ve yanardağını düşündü. Kusursuz patlamasını sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Sonra bir fikri oldu. 'Ya yeni bir köprü yaparsak?' dedi. 'Kırık parçaları kullanarak daha da iyi bir şey yapabiliriz.' Bayan Penn'in ela gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir, Noah. Hatalar yaratıcılıkla düzeltilebilir.'

Kırık parçaları topladılar ve daha fazla malzeme aradılar. Noah biraz ip, bant ve birkaç bükülmüş ataç buldu. Bayan Penn minik aletlerle dolu küçük bir çanta çıkardı. Pip bir makara iplik getirdi. 'Bakalım neler yaratabileceğiz,' dedi Bayan Penn. Noah bir heyecan dalgası hissetti. Belki de hatası sonunda işe yarayabilirdi.

Noah ataçları kemerlere büküp iplerle birleştirdi. Köprü önce sallanıyor gibiydi ama sonra başka bir fikri oldu. Kırık parçaları bir tarafa rampa yapmak için kullandı. 'Bu köprü değil,' dedi Pip. 'Bu köprü ve kaydırak!' Noah sırtıttı. 'Aynen! Bu bir köprü-kaydırak. Normal köprüden çok daha eğlenceli.'

Bayan Penn son düğümü bağlamaya yardım etti. Yeni sergi dimdik ayakta duruyordu, biraz eğri ama çok sevimliydi. 'Mükemmel,' dedi. 'Hataların yeni ve şaşırtıcı bir şeye yol açabileceğini gösteriyor.' Pip minik patileriyle alkışladı. 'Yaşasın!' diye cıvıladı. Noah'ın dişi eksik gülümsemesi iyice genişledi. Kırık bir sergiyi özel bir şeye dönüştürmüştü.

Ziyaretçiler yeni köprü-kaydırağın etrafında toplandı. Küçük bir kız, bir bilye rampadan aşağı ve bir kemerden geçerken kıkırdadı. 'Bu şimdiye kadarki en iyi sergi!' dedi. Bayan Penn duyurdu: 'Noah ve Pip sayesinde müze açık kalacak!' Herkes sevinçle alkışladı. Noah'ın içi ısındı. Tıpkı müzenin gösterdiği gibi, hatasını başkalarına yardım etmek için kullanmıştı.

Bayan Penn Noah'a küçük bir piring madalya verdi. 'Bir hatayı kullanarak yapılan en iyi onarım için,' dedi. Noah madalyayı kapüşonlusuna, roket yamasının yanına taktı. 'Unutma,' dedi Bayan Penn nazikçe, 'hatalar kötü değildir. Onlar öğrenmek, keşfetmek ve yeni bir şey yaratmak için fırsatlardır.' Noah başını salladı. Bu sözleri asla unutmuyacaktı.

Eve dönerken Noah yanardağını düşündü. Onu çöpe atmak yerine kırık parçaları ekleyerek kıvrımlı bir lav kaydıracağı olan bir dağ yaptı. Ertesi gün okulda öğretmenine gösterdi. 'Çalışan bir yanardağ değil,' dedi, 'ama yeni bir yol açan bir yanardağ maketi.' Öğretmeni gülümsedi. 'Bu yaratıcı düşünme, Noah.'

Noah bundan sonra her hafta müzeyi ziyaret etti. Bayan Penn ve Pip'e sallanan rafları ve eğri tabelaları onarmada yardım etti. Her seferinde yeni bir şey öğrendi. Hatalar artık korkutucu değildi. Onlar çözülmeyi bekleyen bulmacalardı. Pip sık sık Noah'ın omzuna oturup tavsiyeler cıvıldardı. Müze, Noah'ın en sevdiği yer oldu; hayret ve ikinci şanslarla doluydu.

Bir gün Noah sınıf arkadaşlarını müzeye getirdi. Onlara köprü-kaydırağı ve Flop Kek'i gösterdi. 'Hatalar gizli hazineler gibidir,' dedi onlara. 'Sadece yakından bakmanız gerekir.' Bayan Penn yuvarlak gözlüklerinin arkasından göz kırptı. Ve Noah, denemeye devam ettiğin sürece her minik hatanın büyük ve harika bir şeye yol açabileceğini biliyordu.